

קוליץ' הביצני וקורקול העורב

צ'וחוטקה
צייר א. ראצ'ב

הגדולה ביותר והתחילו בהדברות.
אלא שפתאום, באמצע הקיץ, התחיל חורף. שלג
ירד מהשמיים בגושים גדולים, התחילה סופת שלג.
שאלו הברבורים "מי מכם יודע לעשות מזג אוויר
יפה?"

היה זה לפני שנים רבות, כל כך מזמן שאיש כבר
לא זוכר מתי זה קרה.
ביצני קוליץ' ועורב קורקול החליטו למצוא להם

"אני יודע" אמר העורב קורקול, "תנו לי בגדים
חמים והרבה אוכל. אלך לעשות מזג אוויר יפה."
נתנו לעורב מעיל חם חדש, מגפיים חזקים על
רגליים, בשר כמה שרק רצה. העורב לקח הכל.
יצא החוצה והשלג נשפך עליו, כיסה לו העיניים.

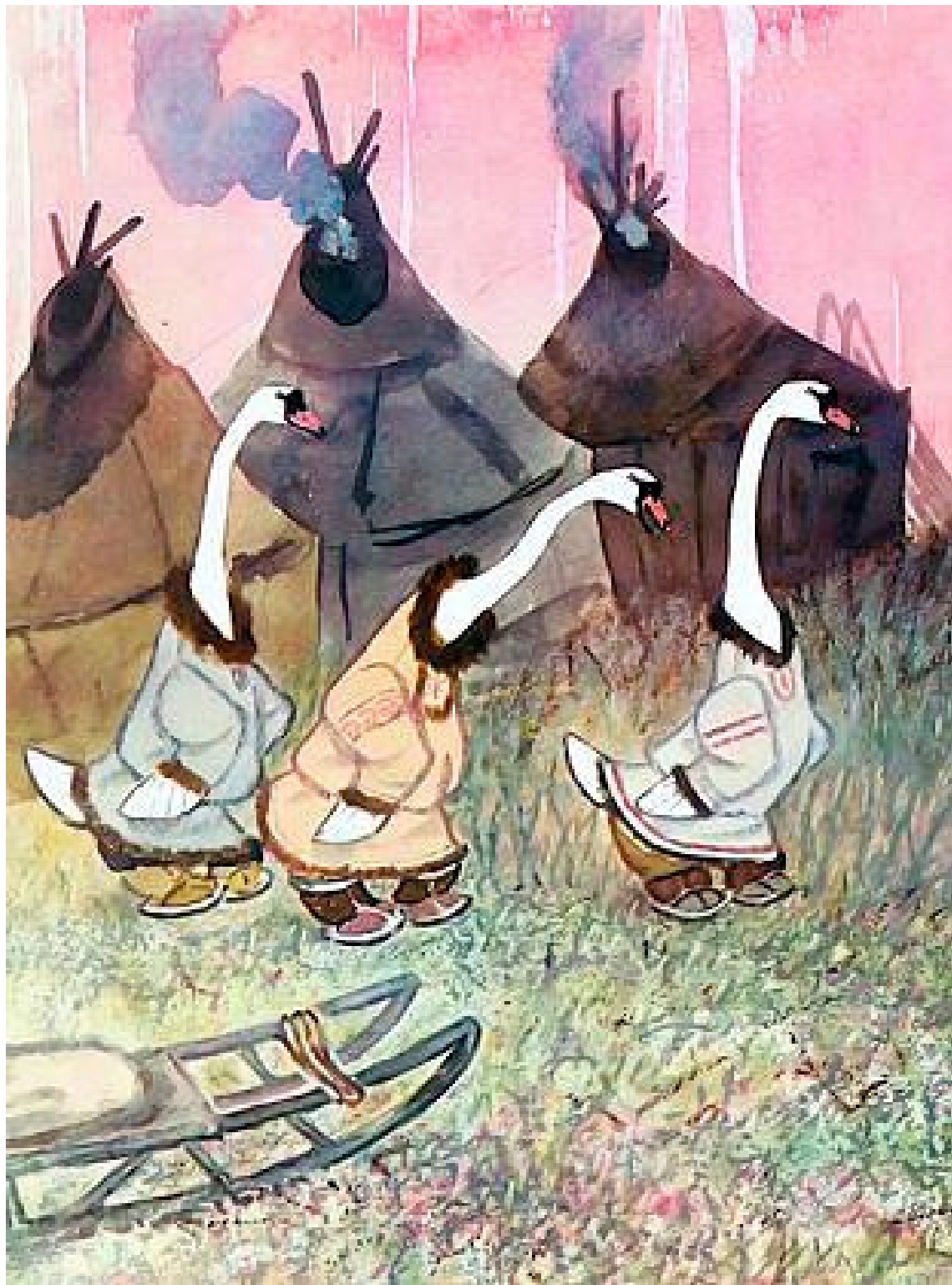
בנות זוג. הם הלכו למחנה של ברבורים כדי למצוא
אצלם בנות מתאימות.
הברבורים קיבלו אותם יפה, שיכנו אותם ביארנגה

שליד יארנגה מקרח עומד בעל הבית עצמו -
הכפור, ובאת שופך שלג למטה אל האדמה.
"תן ואעזור לך" אמר לו קוליץ'.
"אבל יש לי רק את אחד" נאנח הכפור.
"אז תתיישב, תנוח, תאכל קצת מהדג, ואני אעבוד"
אומר קוליץ'. ונתן לכפור את חתיכת הדג שהביא
עמו.

הכפור התחיל לאכול את הדג המיובש וקוליץ' לקח
את האת. הסתכל, חיפש מרווח בין שני עננים וקפץ
לאדמה!
הכפור התחיל לרדוף אבל איפה...! איך ישיג את

לא חשב קורקול הרבה, מצא מכסה אחרי תלולית
שלגים, הסתתר בפני רוח, התיישב, התחמם,
התחיל לאכול. כשאכל כבר את הכל חזר ליארנגה.
"לא הצלחתי לעשות מזג אוויר יפה" אמר.
ואז יצא קוליץ', הביצני. הוא ביקש רק חתיכת דג
מיובש. יצא, דרך לעצמו שביל בשלג והלך
לטונדרה. באה הרוח, תפסה את קוליץ', גלגלה
אותו, הרימה ונשאה צפונה. ושם עננים חשוכים
תלויים קרוב לקרקע. קוליץ' תפס שוליים של ענן
אחד. הרוח נשאה אותו הלאה אבל הוא עלה על
הענן. הסתכל סביב וראה שעל הענן כל כמו
בטונדרה. רק יותר שלג. וקור עז יותר. ועוד ראה

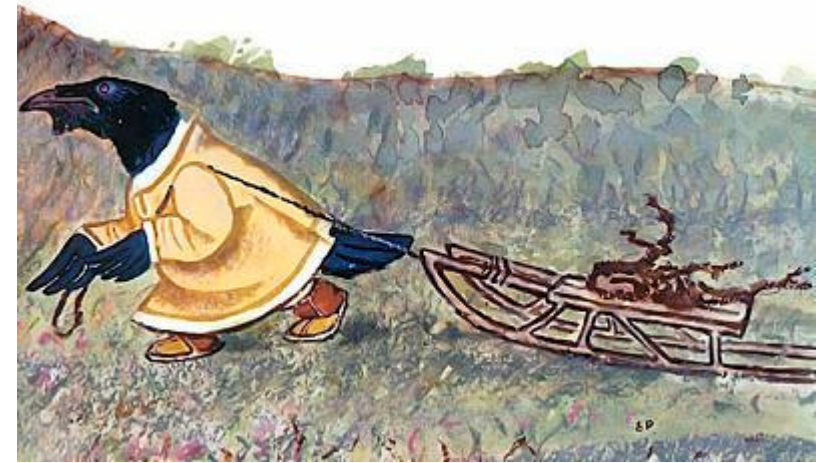
הביצני. זה רץ מהר, מתעופף.. ואיננו!
בלי את לא יכול היה הכפור לשפוך שלג על הארץ.
מזג האוויר השתפר, השמש המיסה את השלג.
אמרו הברבורים "הגיע זמן להוציא את האיילים
למרעה חדש. מי מכם מכיר מקום רעיה טוב?"
מיד קפץ קורקול, העורב. "אראה לכם" אמר.
והראה. ואיזה מקום! גרוע משום מקום. קודם עמד
שם מחנה של נוודים. רק אשפה וזבל אפשר היה
למצוא שם.

"לאיילים שלנו לא יהיה מה לאכול כאן" אמרו
הברבורים. ולא הובילו לשם את איילים שלהם.
ואז הלך קוליץ'. בחר מקום שעוד אף אחד לא הגיע
אליו, לא דרך עליו. אזוב נפרש תחת רגלי האיילים,
פטריות גבוהות מעצים, גרגירים מתוקים נופלים
בעצמם לפה. המקום מצא חן בעיני הברבורים. הם
העמידו יארנגות במקום החדש.
"צריך להכין תה" אמרו הברבורים "מי מכם יביא
עצים?"

"אני אביא" אמר שוב קורקול. לקח מזחלת גדולה
ויצא לטונדרה. ראה בדרך גזע רקוב. העמיס על

המזחלת והביא.

"לא" אמרו הברבורים "על זה לא תוכל לבשל תה."

אז לקח קוליץ' את המזחלת ויצא לחפש עצים. והעורב הלך לישון. קוליץ' הביא מזחלת מלאה עצי הסקה. הברבורים ביטלו תה, ישבו לשתות, שתו סיר שלם. והעורב ישן. ישן עד הבוקר. בסוף התעורר והברבורים צועקים עליו "עצלן! טיפש! רק מתרברב! אין אצלנו אישה בשבילך!" התרגז קורקול והלך כועס לטונדרה. והשמש מאירה, מסנוורת את עיניו. התרגז קורקול עוד יותר. קפץ, התרומם באוויר ודקר בשמש. השמש הבהבה קצת והמשיכה להאיר. ואז קורקול תפס אותה במקור וזרק על הארץ.

חושך מוחלט השתרר בעולם.

הברבורים נבהלו וקוליץ' אמר "זה מעשה של קורקול." והלך לחפש את העורב. חיפש קרוב - לא מצא. חיפש רחוק - אין עורב. בסוף ראה אותו יושב בין סלעים. כפוף, זועף. לחייו תפוחים. "למה, קורקול, הורדת את השמש?" שאל קוליץ'. והעורב שותק, לא פותח פה. ניגש אליו קוליץ' ודגדג תחת הכנף. העורב לא התאפק והתחיל לצחוק בכל פה. השמש ברחה מבטנו ושוב חזרה לשמיים.

הברבורים שמחו. הכינו נשף גדול. לכולם היה שמח, רקדו, חגגו. והעורב קורקול הלך למקום אחר לחפש לו בת זוג.